

Srdce

Číslo: 1

Ročník: 9.

Jún 2023



Ako si možno plniť sny
strany 4-11



Nerozlučiteľnosť manželstva je nádejou pre Cirkev
strany 18-19



Privítanie nových orodovníkov z neba
strany 27-28



Srdce Časopis farnosti Oravská Polhora

Ročník IX., číslo 1/Jún 2023

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Oravská Polhora 490,

029 47 Oravská Polhora

e-mail: srdce.casopis@gmail.com

web: www.farnostopolhora.sk

Šéfredaktor: Monika Glovaťáková

Redaktori: duchovný otec Róbert Slotka, duchovný otec Peter Kalis, šéfredaktorka Monika Glovaťáková, Jozef Ďubek, Magdaléna Jaššáková, Michaela Jagnešáková, rehoľná sestra Gabriela Herudová, Katarína Revajová

Jazyková úprava: Katarína Revajová, Jozef Ďubek

Foto: Ján Rusnák

Titulná fotografia: Uctenie si rekvievy bl. Alfonzy Márie Epingerovej

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup, č. 21/2015 zo dňa 4.11.2015

Grafická úprava: Monika Glovaťáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Obsah

Ako si možno plniť sny	4
Posilnení vo viere	12
Bližšie k Márii	13
Nechajme sa inšpirovať duchovným odkazom Biblickej nedele	15
Duchovná obnova pre manželov	17
Nerozlučiteľnosť manželstva je nádejou pre Cirkev	18
Deň s blahoslaveným Carlom Acutisom	20
Aj toto môže byť jedna z ciest	23
Pozri sa na to inak	24
Radostné posolstvo, ktoré patrí všetkým!	26
Žena s pohľadom upretým na kríž, hľadajúc Boha v trpiacich a núdnych	30
Patrónka dobrovoľníkov, chudobných a odstrčených na okraj spoločnosti	31
Duchovné slovko – vydávať svedectvo	32
Slávnosť prvého sv. prijímania v našej farnosti	34



Milá farská rodina,

od začiatku nového roka to ubieha ako na sánkach. Cez pôst sme prešli rýchlo krížovými cestami, trochu sme sa zastavili a povzbudili pri Veľkonočnom trojdní. Potom sme boli v Podunajských Biskupiciach, v Krakove a Červenom Kláštore. Popritom niektoré „kvietky“ farnosti stihli prvýkrát prijať Pána Ježiša do svojho srdiečka. Dokonca sa stihli vymeniť okná na farskej budove a začali sa opravovať schody do nášho farského kostolíka. Zabrzdili sme naše sánky na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, duchovného prameňa našej farnosti. Keď sa skláňame nad spomínanou duchovnou studnicou, môžeme sa zahľadieť do priezračných hlbín Srdca Pána Ježiša a spolu so sv. Margitou Máriou Alacoque objavovať príťažlivosť životného magnetu lásky. Cez zrkadlo hladiny duchovného prameňa môžeme spoznávať aj svoju pravú tvár, kde nachádzame silné pozvanie, aby sa naše srdce podobalo Ježišovmu Najsvätejšiemu Srdcu. Nestačí nám iba zahľadieť sa do tohto tajomstva, potrebujeme z tohto výdatného duchovného prameňa načierať a dennodenne z neho prijímať dary Božej lásky zo sviatosti sviatostí – Eucharistie, zo situačnej modlitby a v prinášaní zadosťučinenia za všetky urážky spôsobené Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Iba takto posilnení a občerstvení môžeme vytrvalo pokračovať na našej životnej púti...

otec Róbert Slotka

Ako si možno plniť sny



V tomto čísle časopisu by sme chceli čitateľom predstaviť kňaza, rodáka z našej dedinky – **Eugena Ďubeka**.

Tentoraz sa ho nebudeme snažiť predstaviť ako kňaza v prostredí nejakých ťažkých filozofických alebo teologických úvah, ale priblížime si ho ako ľudskú bytosť – obyčajného človeka, ktorý si kedysi žil svoj krásny obyčajný, zároveň možno aj trochu náročný mladý život, veľmi ovplyvnený organovou hudbou, a tiež duchovnom, až do chvíle, keď sa rozhodol - stať sa kňazom. Aká cesta ho sprevádzala až po toto rozhodnutie - o tomto sa s ním porozprávame v nasledujúcom rozhovore.

Najskôr taká triviálna otázka. Čo ta inšpirovalo k tomu, aby si sa stal kňazom?

Odmalička som zbadal, ako ma oslovuje posvätnosť. Posvätnosť vzťahu a služba. Vnímal som to od mamy a kňazov, s ktorými som sa stretával. Brať život vážne. A vtedy som nachádzal vnútorný pokoj a radosť zo stretnutia s človekom. Oslovilo ma to až do takej krajnosti, že som tomu ani neveril, že sa to môže stať. A dnes to cítim, že som sa rozhodol správne.

Nadviažem na odpoveď, že tú posvätnosť si vnímal aj od kňazov, s ktorými si sa stretával. Ako taký malý, až príliš mladý chlapec, sa môže – pravidelne - stretávať s kňazmi? Ako k tomu došlo?

Miništvoval som a z tohto miništrovania ma vytrhla hudba. Konkrétne organová hudba. A od tých čias som sa stal kostolnou myšou alebo lepšie povedané, kostol sa stal mojím druhým domovom, spolu s kňazmi.

Ako sa taký malý chlapec môže dopracovať k organovej hudbe? Aká bola história tejto premeny? Od miništrovania k hudbe?

No bolo to takto. Do štyroch rokov som skoro vôbec nepočul. Málinko som počul len nejaké zvuky v podobe hlukov. Ale ako dieťa som to nevnímal. Neprekážalo mi to.

Uvedomil som si to až vtedy, keď jedného dňa mama kvôli čomusi plakala, a ja som pochopil, že nezachytávam žiadne zvuky. Nepočul som ju! A vtedy som mame spontánne rukami ukazoval na uši, že nepočujem. A mama to akosi pochopila. Došlo jej to. A zostala v nemom úžase - a začala konať. Šla so mnou k lekárovi a tam zistili, že mám obojstranne, hrdelné aj nosné mandle, zväčšené do takej miery, že zlepili eustachovu trubicu zabezpečujúcu prenos zvuku z uší do mozgu.

Potom ako 6-ročný som podstúpil až trojnásobnú operáciu a lekári mi súčasne odporučili počúvať neustále nejaké zvuky. To preto, aby som mal sluch v neustálom napätí, čo by umožnilo jeho obnovenie. V tom čase som už miništroval v Rabči, pretože v Polhore kostol ešte nebol. A otec, keďže mal veľkú záľubu hrať na nejakom hudobnom nástroji, rozhodol, ako vylieči môj sluch.

Prihlásil ma na klavírnu školu do Rabče. A ďakujem Bohu, že tam som stretol takých krásnych hudobných pedagógov ako boli Eugen Buzna a Anton Brišák. Oni ma naučili hrať a chodiť v hudbe. Na túto klavírnu školu som chodil sedem rokov. Na bicykli. Pravidelne. Takže popri hudbe som cvičil aj kondičku.

Dobre, a čo ďalej? Ako si sa dostal od klavírnej hudby k organovej hudbe - až tak, „že kostol sa stal tvojim druhým domovom“?

V šesťdesiatom deviatom roku v Rabči zomrel náhle organista – Ján Vojtas. A nebolo človeka, ktorý by ho nahradil! A tak vo farnosti Rabča, pod ktorú spadala aj Polhora, začalo hľadanie nového organistu.

Vtedy začal konať polhorský spevácky zbor, ktorý vedel, že v hudobnej škole hrám na klavíri a doma cvičím na harmóniu. Vzali ma, aby ma predstavili pánu farárovi Františkovi Zibrinovi na skúšku. Mne to samozrejme moc nevoňalo, lebo som nemal žiadne skúsenosti s hraním v kostole!

A okrem toho - mal som vtedy iba 12 rokov! Navyše som nemal dokončenú klavírnu školu v Rabči, a navyše učil som sa hrať na klavíri, nie organe.

Ale pán farár ma posadil za harmónium na fare, umiestnil predomňa veľký notovaný kancionál JKS s piesňou „Ty si Pane v každom chráme“, a vyzval ma, aby som túto pieseň zahral. Keď som ju odohral, vyhlásil: „Ešte dnes budeš hrať v kostole“ - a ja som zostal v nemom úžase, kde som sa to vlastne dostal. A tým sa v podstate začala moja cesta organistu.



Odvtedy ma pán farár Zibrin bral na všetky „akcie“, kdekoľvek bolo treba ísť hrať. Uvedomil som si, že dovtedy som bol úplne neznámym človekom, a zrazu som sa stal potrebným a užitočným. A toto ma postupne nabudilo ešte viac pracovať na sebe a na hudbe, ktorú som odovzdával veriacim. Proste ma tá hudba chytila za srdce, ešte viac ako na klavírnej škole. A takto sa kostol, organ a hudba stali mojím druhým domovom. Síce som začínal možno až príliš mladý, ale ďakujem Bohu za to doteraz.

No a toto obdobie trvalo až do nástupu na základnú vojenskú službu. A tiež rok po základnej vojenskej službe, pokiaľ som nenastúpil na teologickú fakultu.

Pokiaľ si dobre pamätám, koniec šesťdesiatych rokov koncom minulého storočia bolo takým malým obdobím uvoľňovania sa zo zovretia komunizmu. A myslím, že práve v roku 1969 sa v Rabči konala birmovka po viac ako 20 rokoch. Dovolili ti na nej hrať, keď práve v tom čase si len začínal ako 12-ročný?

Och, skoro som na to zabudol. Áno, máš pravdu. V tom roku v Rabči bola vysluhovaná sviatosť birmovania po veľmi dlhom čase a vysluhoval ju spišský vikár Mons. Jozef Ligoš. Zúčastnilo sa na nej vraj cez štyritisíc birmovancov.

Pamätám si len, že to bola ohromná masa ľudí rozliata okolo kostola. Bol som prekvapený, ale dostal som dôveru hrať na tejto birmovke. Pokiaľ si spomínam, celá slávnosť trvala veľmi dlho. Bolo potrebné asi štyri hodiny hrať, ale stálo to za to.

Ľudí nebolo treba nútiť spievať. Spievali sami. Doslova kričali. Vládla tam ohromná atmosféra úprimného nadšenia, tej pravej nefalšovanej radosti a krásneho duchovného šťastia.

(poznámka redakčnej rady – v dňoch 26. až 27. júla 1969 sa v Rabči uskutočnila sviatosť birmovania, na ktorej sa zúčastnilo 4127 birmovancov, plus takmer rovnaký počet birmovných rodičov spolu s ďalšími veriacimi farnosti)

Pokračujme ďalej, aby sme nestratili nič rozhovoru. Ako ti teda počas tohto obdobia hudba pomohla pracovať na myšlienke stať sa kňazom?

To, že som trávil veľa času v kostole uprostred organovej hudby, mi dovolilo stretávať sa s kňazmi a krásnymi ľuďmi, ktorí mali zmysel pre posvätnosť. Už vtedy som zažíval farnosť ako spoločenstvo bratov a sestier spolu s atmosférou Božieho ducha. Prakticky táto posvätnosť ma sprevádzala po celú mladosť až do dospelosti - a toto prostredie vo mne utužovalo myšlienku, ba priam ma nadchýňalo, že raz sa azda stanem kňazom.

Tieto tvoje hudobné začiatky majú naozaj nádych až dobrodružstva, s ktorým sa nedalo počítať, a ktoré ťa, ako vidno, neustále prekvapovalo. Čo ťa na tvojej ceste stať sa kňazom formovalo ďalej?

V rokoch 1973 až 1977 som podstúpil štúdium na Gymnázium v Námestove, ktoré tiež bolo dobrou školou dozrievania a dospievania v posvätnosti. Triednou učiteľkou mi bola Antónia Pozdechová. Spomínam ju preto, lebo to bola školská rehoľná sestra, ktorá nás prijala ako deti. Priam to bolo cítiť, pretože bola výnimočná v jednoduchosť a pokore. Učila ma latinčinu a dejepis, a s tou latinčinou, čo ma naučila, si vystačím dodnes.

Ďalší výnimočný človek, ktorého som na škole stretol, bol profesor Jozef Sobota – SDB, v tom čase už tajne vysvätený kňaz – salezián, o ktorom to nikto nevedel, dokonca ani profesorský zbor na škole. To som sa dozvedel až v druhom ročníku na škole, kedy mi odovzdal kľúče od svojho bytu, aby sme sa tam mohli, ako študenti, tajne stretávať.

Stretával som tam takých ľudí ako napríklad Emil Kondela, ktorý sa dnes venuje rodinám na Slovensku, ďalej Marián Kašsay, ktorý vedie spoločenstvo mužov v Námestove a po celej Orave. Počas celého štúdia, aj cez príklad už spomenutých učiteľov na škole, vo mne postupne zrel hlas volania, aby v poslednom ročníku dozrel už úplne - kedy som bol už pevne rozhodnutý – stať sa kňazom.

Avšak do toho vstúpila ešte dvojročná povinná základná vojenská služba, ktorej sa za socializmu nedalo vyhnúť. Ako toto, celkom nové prostredie, vplývalo na teba? Nezmenilo tvoje rozhodnutie stať sa kňazom?

Hneď po ukončení gymnázia som nastúpil na základnú vojenskú službu na útvar do Čiech na Morave, do mesta Zábřeh na Moravě, dole na juhu pri Znojme. Paradoxne na základnú vojenskú službu som sa tešil, pretože prvýkrát som mal možnosť cestovať vlakom. A šiel som - ďalej ako do Námestova.

A takto v podstate som sa učil chodiť po svete. Cestovať a zorientovať sa, kde som, v akom svete to žijem. Sám. A mne, ako ešte nie celkom zrelému a naivnému chlapcovi, sa začali otvárať oči, čoho je človek schopný. Na vojenčine som zažil niečo tak devastujúce a degradujúce, že to ešte stále mám pred očami.

Ďalej som zažil človeka, ktorý bol schopný prekliat' človeka, samého seba i celý svet. Tiež človeka - schopného ísť proti životu, človeku, bratovi. Pre mňa, žijúceho predtým v úplne odlišnom prostredí, to bolo niečo nepredstaviteľné.

Uvedomil som si, že celá pointa vojenskej ideológie sa nesie v duchu ako vyrobiť stroj na diaľkové ovládanie a zabíjanie. A ja som bol z tohto zhrozený, až zdrvený. A vtedy som si vlastne uvedomil, že kresťanstvo ma z tohto prostredia vytrháva a pozýva k životu.



Muselo to pre teba byť zaiste niečo veľmi frustrujúce. Našiel si si tam nejakého kamaráta, priateľa alebo niekoho, kto rovnako zmýšľa, aby tá toto nové prostredie psychicky nepremohlo?

V tejto situácii mi paradoxne veľmi pomohol vojak z povolania a zároveň vojenský lekár – kapitán Mudr. Stanislav Mikula. On si ma zobral ako svojho zástupcu na ošetrovňu a stal som sa zdravotným inštruktorom, ošetrovateľom - v tom čase tzv. lapiduchom.

Do tých čias, z pohľadu iných vojakov z povolania, som bol – najmä bacilonosičom, - len preto, lebo som sa prežehnával pred jedlom, po ňom, alebo za iných okolností. Tiež náboženským fanatikom, chorým človekom rozprávajúcím biblické rozprávky. A tak, aby sa ma zbavili, „zavreli“ ma na ošetrovňu.

Z nás dvoch sa počas základnej vojenskej služby stali doslova – bratia. Neskôr mi bol dokonca i na primíciách, paradoxne to bolo opäť ešte za socializmu. Avšak, priánim môjho priateľa kapitána bolo, aby som sa prihlásil na štúdium medicíny do Hradca Králové, kde som mal možnosť nastúpiť - dokonca - bez prijímacích skúšok.

To, čo ma však od toho odrádzalo, bola povinnosť odslúžiť desať rokov v službách armády ako vojenský lekár, podpísať vernosť Komu-



nistickej strane, a v neposlednom rade - moja túžba stať sa kňazom. Preto mi táto ponuka nevoňala. Ale vtedy som sa tiež pristihol pri tom, že mi akosi začína „zelenieť“ mozog.

Preto som si opäť začal uvedomovať hĺbku a podstatu kresťanstva. V tomto prostredí, plnom napätia a stresu, som začal hlbšie chápať otázku svedomia, slobody a pravdy – že sloboda je vnútorná záväznosť, svedomie, ktoré ti hovorí, čo je dobré a čo zlé. Ďalej, že tu sa netvorí, ale ničí – všetko – život, majetok, človek, spoločnosť. Že treba vedieť prijať toho druhého, a nie neustále hľadať nejakých nepriateľov. Že jednota je v rôznorodosti a nie v tom, čo hlásal komu-

nizmus – v uniformite, straníckosti alebo v slepej poslušnosti armáde alebo nejakej ideológii.

Je jasné, že v armáde v tom čase vládla disciplína, rešpekt a poslušnosť, ktoré boli postavené na reve, krikú a strachu. Alebo prišitých gombíkoch a natretých obrubníkoch. Avšak, ako ďalej si sa vyrovnával s týmto prostredím? Alebo, ako ďalej sa ti darilo udržiavať kontakt s Bohom? Zažil si v tomto smere v tomto prostredí aj niečo výnimočné?

Paradoxne už počas základnej povinnej vojenskej služby som sa prihlásil na štúdium teológie. A keď sa o tom dozvedel môj kamarát - priateľ kapitán Stano, predstav si – otočil svoj pohľad na mňa – a podporil ma v tomto rozhodnutí. Dokonca ma odviezol na prijímacie skúšky na teologickú fakultu do Bratislavy!

On si už totiž predtým všimol, že akosi nechodím na diskotéky, zábavy alebo na pivo ako ostatní zákládaci. Ja som ale tiež chodil vonku – ale do kostola. Tajne, potichu, lebo sme to mali zakázané. Ale aj napriek tomu ma to tam ťahalo.

Jedného dňa sa mi stalo, že za jednu takúto návštevu kostola som bol degradovaný. Z desiatnika na vojaka - priamo pred kostolom. Priamo náčelníkom štábu, veľmi aktívnym ochrancom socializmu. A to vtedy, keď som rovno pred jeho nosom vychádzal z vchodu



kostola na ulicu. Náhodou šiel okolo a - „čo čert nechcel“ - stretli sme sa. Priamo z očí do očí. A za to som bol ihneď na mieste priamo pred týmto kostolom degradovaný! Mal som síce priepustku, povolenú vychádzku - ale bez povolenia vstúpiť do kostola.

Pri návrate na posádku, teda do kasárni, keď sa ma hlavný dozorčí brány pýtal, kde mám hodnostné označenie, som mu ironicky odpovedal: „Rozdal som ho. Chudobným“. Napokon som za túto moju zakázanú návštevu kostola dostal - od toho istého náčelníka štábu, čo ma degradoval - sedem dní basy po službe natvrdo, čo som si musel aj poctivo odsedieť.

Ešte by som spomenul, že potom som basu dostal ešte raz za to, že som - „na čierno“- strávil vianočné sviatky na fare v Mohelniciach, v spoločensťve intelektuálnych debatérov, ktorí sa hlásili k podzemnej Cirkvi.

Pri návrate späť ma prichytili. Ako priznanie som uviedol - aby som nikoho neprezradil - že som bol za svojou „milou“. Na počudovanie, toto bola pre mňa poľahčujúca okolnosť. Pointu poľahčujúcej okolnosti som pochopil som až vtedy, keď mi vojak z povolania - dozorčí útvaru, ktorý rozhodoval o treste - na to odpovedal: „Hochu, tak to je milé“ A tak ako „odmenu“ som namiesto dvadsaťjeden dní basy po službe dostal aspoň opäť iba tých sedem dní, pretože amorálnosť oproti morálnosti mala vyššiu hodnotu.

Dokonca na základnej vojenskej službe, počas druhého roka vojenčiny, som sa nevyspytateľnými Božími cestičkami dostal cez krásnych ľudí k ľuďom, ktorí ma pripravovali na prijímacie skúšky na teológiu.

Došlo k tomu tak, že som bol taký „drzí“, že som usporiadal organový koncert v kostole v meste, v ktorom som slúžil - v Zábřehu na Moravě. A tam som sa spoznal s tamojším dekanom - profesorom cirkevných dejín Thdr. Františkom Janhubom. On ma potom po koncerte pozval na faru, kde som sa mu priznal, aký mám zámer - študovať po vojenčine teológiu - a on ma potom aj pripravoval na skúšky.

Tam som spoznal aj ďalších kňazov, medzi inými Františka Petříka,

na ktorého rád spomínam, pretože sa angažoval v organovej hudbe, potom Mons. Josefa Hrdličku, v tom čase farára v Holštejne, neskôr ako pomocného biskupa v Olomouci. A iných. Na tej fare to žilo, pretože to bolo ďalšie miesto, kde sa stretávali ľudia, ktorí tvorili podzemnú Cirkev.

Pri odchode do civilu z kasárni, teda pri poslednom odchode, sme si všetci - „už civilii“ - kľakli pred vstupnú bránu na útvar, prežehnali sa a povedali si ...“už nikdy viac!“.

A o rok na to sa splnil môj sen – nastúpil som na štúdium teológie, na teologickú fakultu do Bratislavy.

Po náročných, až dobrodružných prekážkach sa splnila tvoja túžba. Čo by si ešte celkom na záver chcel odkázať veriacim, ktorí si tiež prajú, aby sa im plnili ich sny, možno aj v tej duchovnej oblasti?

Snívajte! Snívajte v prítomnosti a s nádejou budúcnosti. Aj napriek tomu, že nie všetko sa vám podarí. Nevadí. Chcieť znova nanovo snívať o vzťahu k životu. Aby už prestal ísť brat proti bratovi, sestra proti sestre, človek proti človeku, Bohu, prírode.

Budme spoločenstvo bratov a sestier v Ježišovom duchu. Skúsme aspoň trošku prinášať nežnosť, lásku, pokoj, porozumenie, blízkosť. Prijatie, objatie a odpúšťanie. Sme

predsa slobodné a milované Božie deti. Vstupovať do života s vierou, že s Božou pomocou zvládneme i nemožné. Sme pozvaní na cestu viery, pravdy, lásky i nádeje. A na tejto ceste nie sme sami. Vstaň a choď ...

Redakčná rada ďakuje duchovnému otcovi Eugenovi Ďubekovi za rozhovor, za jeho otvorenosť, úprimnosť a ochotu podeliť sa o svoje osobné zážitky a duchovné hodnoty. Ďakujeme.

-Jozef Ďubek



“Naše chyby sú zrnka piesku v porovnaní s mohutným kopcom Božieho milosrdenstva.”

sv.Ján Mária de Vianney

Posilnení vo viere



V sobotu (25.2.2023) sa uskutočnila farská púť do Podunajských Biskupíc, Marianky a Hronského Beňadiku. V Podunajských Biskupiciach sme si vypočuli slovo od sr. Mojmiry, ktorá nám pútavo priblížila životnú cestu bl. Zdenky.

Pri sv. omši sme sa spojili s bl. Zdenkou pri vzdávaní vďaky Nebeskému Otcovi a po nej sme si mohli uctiť jej relikvie. V komunite Milosrdných sestier Sv. kríža sme sa srdečne pozdravili s našimi rodáčkami – sr. Pavla (rodená Mária Jaššáková) a sr. Jana Františka (rodená Terézia Jaššáková).

Potom naša púť pokračovala do Marianky, najstaršieho mariánskeho pútnického miesta na Slovensku (od 14. storočia). Najskôr sme vstúpili do *baziliky minor*, ktorá je zasvätená tajomstvu narodenia Panny Márie. Na hlavnom oltári sa nachádza milostivá socha Panny Márie s Ježiškom. V areály Marianky sme sa pomodlili krátku modlitbu pri Kaplnke sv. Anny, pomodlili sme sa krížovú cestu a nabrali sme si vodu.

Poslednou zastávkou bol Hronský Beňadik. Naša prehliadka prechádzala cez *baziliku minor*, kde sme boli oboznámení s bohatou históriou, ktorá súvisí s benediktínmi. V bazilike sa nachádzali vzácne relikvie: plášť sv. Jozefa, relikvia sv. Benedikta a sv. Scholastiky, ako aj nesmierne vzácna relikvia Krvi Pána Ježiša. Pri nej sme sa pomodlili a v tichosti adorovali.

Potom sme si pozreli expozície, ktoré približovali život benediktínov a históriu Nitrianskeho biskupstva. V autobuse vládla radostná, priateľská a modlitbová atmosféra. Posilnenie vo viere, ktoré sme načerpali na pútnických miestach, sme overili pri sťaženej doprave cez Príslop.

- otec Róbert Slotka

Bližšie k Márii



Dňa 29. apríla sme skoro ráno vyrazili na púť do Litmanovej. Cestou tam sme navštívili Múzeum Červený Kláštor, kde sme obdivovali krásu stredovekej architektúry. V rámci prehliadky sme sa dozvedeli veľa zaujímavosti o mimoriadne skromnom živote mníchov kartuziánskej rehole. Mnohým nám hlavou prebiehalo, do akej miery by sme boli schopní viesť takýto prostý život. Okrem toho sme si vypočuli aj mnohé legendy o známom mníchovi Cypriánovi.

Plní hlbokých dojmov sme sa presunuli na plavbu po Dunajci v Pieňinskom národnom parku. Na túto atrakciu sme sa všetci obzvlášť tešili. Pokojnú plavbu ozvlášťňovali legendami a zaujímavosťami o tomto kraji skúsení pltníci s pravou goralskou náturou, ktorá nám bola veľmi blízka. Aj samotná príroda, oblečená v sviežom jarnom šate, sa nám ukázala v plnej kráse.

Po plavbe sme sa občerstvili a naše kroky smerovali do malebného miestneho kostolíka v Lesnici, kde sme obdivovali pestrú škálu svätcov v jednotlivých oltárikoch. Popritom mnohých upútal aj nádherne reštaurovaný chór, nástenné maľby a vonkajšia Lurdská jaskyňa. Kostolík bol síce malý, ale nádherne zdobený a jednotlivé farebné tóny pôsobili veľmi harmonicky. Využili sme príležitosť a v kostolíku sme sa pomodlili k patrónovi kostolíka Michalovi archanjelovi, ktorého tak často vzývame aj v našej farnosti a s obľubou sa k nemu utiekame. Mimochodom, Lesnica je rodnou obcou aj nášho terajšieho pána kaplána.

Po už aj tak pestrom programe sme s nadšením očakávali ďalší klenot našej púte - Litmanovú, ktorá je známa tým, že sa v nej



Farské aktivity

v celkom nedávnej minulosti zjavovala naša milovaná nebeská Matka. Cestou tam sme s údivom sledovali nádherné výhľady a opäť nám blízky kopcovitý terén.

Hora Zvir na nás pôsobila prekvapivo až veľmi pokojným dojmom.



Mali sme vzácnu príležitosť uctiť si lavičku, na ktorej sedávala Panna Mária počas zjavení, ako aj možnosť nabrať si vodu z liečivého prameňa. O tretej hodine sme sa spoločne pomodlili korunku k Božiemu milosrdenstvu. Potom nasledovala svätá omša, ktorú celebroidal emeritný arcibiskup Ján Babjak. Vo svojom príhovore nás povzbudil k tomu, že náš život sa smrťou nekončí, ale zdôraznil, že smrť je len istým začiatkom večnosti. Je však len na nás, ako tá naša večnosť bude vyzeráť. Zároveň nás ubezpečil, že Panna Mária pri poslednom zjavení prisľúbila, že hoci sa na tomto mieste už zjavovať nebude, ostane tu stále prítomná! A preto je dobré mať to na pamäti VŽDY, keď toto miesto navštívime. Užívali sme si Jej vzácnu prítomnosť a vyprosovali mnohé milosti. Počas svätej omše sme tiež mali možnosť prijímať Krista nielen pod spôsobom chleba, ale aj vína, čo nás veľmi potešilo. V závere púte nás otec arcibiskup ešte bližšie oboznámil s týmto mariánskym miestom.

Aj keď sme Litmanovú opustili a vrátili sa do svojich domovov i všedných dní, určite nás tieto navštívené miesta povzbudili k hlbšej viere a ešte viac primkli k našej nebeskej Matke.

- Katarína Revajová

Nechajme sa inšpirovať duchovným odkazom Biblickej nedele – výzvou na čítanie Svätého Písma pravidelne



„Božské Srdce Ježišovo, so Slovom Božím podstatne zjednotené“ – takto znie jedna z invokácií z litánií k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Pred rokom na podnet nášho pána farára, duchovného otca našej farnosti otca Róberta, sa v našej farnosti začala písať história Biblických nediel. Tá v tomto roku, v poradí už druhá, pripadla na 22.januára, počas ktorej lektori čítali Božie Slovo v našom kostole nepretržite tri hodiny.

Táto akcia je hodná veľkej pozornosti, pretože jej nosnou myšlienkou je podnietiť veriacich vo farnosti čítať Božie Slovo ... nepretržite. To najmä preto, lebo človek ako ľudská bytosť, v dôsledku dedičného hriechu, ktorý oslabuje vôľu človeka, má sklony k duchovnej lenivosti.

Ak si má vybrať z dvoch ciest, z ktorých jedna je duchovne ľahšia a tá druhá ťažšia, spravidla spontánne si, ako prvú možnosť, vyberá tú ľahšiu cestu, nie ťažšiu – tú úzku bránu, o ktorej hovorí Ježiš. Navyše svätý Pavol v Liste Hebrejom píše: „Bratia, v boji proti hriechu ste ešte neodporovali až do krvi“.

Žiaľ, má pravdu, pretože navyše dedičný hriech v nás iba rozširuje záber duchovnej lenivosti, pretože cieľom Zlého je - ak sa už chceme odhodlať čítať Sväte Písmo „nepretržite“, zabrániť tejto duchovnej aktivite. A to tým, že sa nás snaží dostať do špirály budovania časného pohodlia a blahobytu, ktoré nás zaneprázdni natoľko, že - nemáme čas.





Ako teda možno proti takýmto aktivitám Zlého, proti duchovnej lenivosti bojovať bez toho, aby sme museli „preliať krv“? Boh nám ponúka veľa preventívnych možností. Okrem používania rozumu, kritického myslenia, modlitby, sviatostí alebo iných prejavov viery, ďalšou jednou z možností je – čítať Božie Slovo ... nepretržite. Nepretržite neznamená nonstop, ale pravidelne. Kúsok po kúsku. Pravidelne sa snažiť nájsť si čas na jeho prečítanie a potom rozjímanie.

Svätý Ján Mária Vianey na otázku – prečo je toľko vlažných, nestálych a ľahostajných ľudí, odpovedá – preto, lebo sa každý deň nevenujeme rozjímaniu. Asi vie, čo hovorí, keď už tu na zemi bol jednou nohou v nebi. Aj preto sa treba naučiť, byť vôbec ochotný nájsť si čas pre Božie Slovo, pretože priznajme si – naše sklony k duchovnej lenivosti majú tendenciu hľadať skôr výhovorky ako ochotu. Pritom si mnohokrát ani neuvedomujeme, že čítanie Božieho Slova v duchovnej praxi znamená, že vtedy

priamo prehovára Boh k tomu, kto Božie Slovo číta! Komunikuje s ním! A veriaci, ktorý nečíta Božie Slovo pravidelne, ako môže budovať vzťah s Tým, ktorý mu ponúka večnú blaženosť - nebo?!

A žiaľ, bez komunikácie vzťah neexistuje. Zaniká. Aj so zamestnávateľom, kamarátmi, susedmi, aj s najlepším priateľom, manželom, manželkou, deťmi, vrátane Boha. A nedá sa ničím nahradiť. Ježiš, počas svojho života na zemi, si vždy, pokiaľ to šlo, našiel čas na modlitbu, na rozhovor s Otcom, na rozhovor s blížnym, s ľuďmi.

Preto jeho srdce bolo vždy „so Slovom Božím podstatne zjednotené“, tak ako sa to modlí v už spomenutých litániách k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. A podobne aj naše srdce môže byť „so Slovom Božím“ zjednotené, pokiaľ budeme mať záujem čítať Božie Slovo ... nepretržite, teda pravidelne, a rozjímať nad ním. Treba iba urobiť prvý krok. Začať. A to už dnes. A záleží iba na nás, kedy alebo ako sa rozhodneme.

- Jozef Ďubek



Duchovná obnova pre manželov

V sobotu (11.3.2023) sa uskutočnila duchovná obnova pre manželov, ktorá bola súčasťou aktivít národného týždňa za manželstvo. Symbolom obnovy bola malá záhradkárska motyčka, ktorá bola pozvaním, aby manželia vytrvalo pracovali na „poli“ svojho vzťahu.

Duchovnú obnovu viedli manželia Martin a Anna Lojeková (lektori pre snúbencov a manželov) a pripravili tému - manželská komunikácia. Obnova bola rozdelená do troch častí, v ktorej boli dve prednášky a adorácia. Manželvia pri prednáškach uvažovali o dôležitosti manželskej komunikácie, jej obsahu, o jej dĺžke, a o potrebe poznať túžby partnera a negatívne vplyvy na komunikáciu.

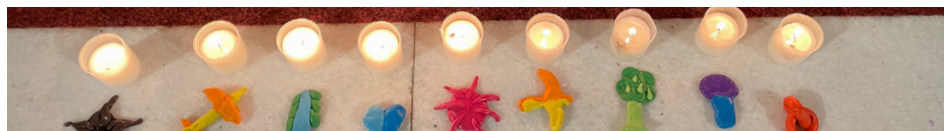
Online prednášky s priamym vstupom boli prepojené s aktivitami manželov, keď z plastelíny vytvárali symbol manželstva, písali list vďačnosti partnerovi a vyplňali dotazník túžob. Účastníci obnovy - manželvia Martin a Monika sa podelili o svoje pocity: „Najviac nás oslovila prednáška s manželmi. Zaujímavo rozprávali o každodenných problémoch, uvádzali ako ich môžeme

riešiť s láskou a pritom rešpektovať jeden druhého. Prednáška bola pekne prepojená s jednoduchými úlohami, ktoré slúžili na obohacovanie nášho vzťahu.“

V poslednej časti obnovy manželvia pri adorácii prosili o dar odpustenia a požehnania v manželstve. Opäť Martin a Monika dali spätnú väzbu na adoráciu: „Najkrajšou časťou bola naša spoločná adorácia pred sviatosťou oltárnu sprevádzaná krásnym spevom mladých a požehnanie každého prítomného manželského páru. Pre nás obidvoch bola táto duchovná obnova obohacujúca po všetkých stránkach.“

V závere podujatia manželvia prejavili záujem pokračovať v podobných stretnutiach a následne odovzdali toto odporúčanie: „Všetkým manželom duchovnú obnovu vrelo odporúčame. Je to isté nasmerovanie, ktorou cestou by ste sa mali spoločne vybrať. Určite Vás čaká príjemná atmosféra, skvelá spoločnosť, dobrá nálada a hlavne si nájdete čas na svoju milovanú polovičku.“

- otec Róbert Slotka



Nerozlučiteľnosť manželstva je nádejou pre Cirkev



Národný týždeň manželstva sa tento rok niesol v téme „Odkaz“ .

Každý deň je plný odkazov. Od detí, rodičov, susedov, známych, priateľov, manželov, médií, a tiež kňazov, či dokonca od politikov. Z nich čerpáme inšpiráciu, usmerňujú nás alebo nám pomáhajú v našom rozhodovaní. Hoc nie v každom prípade. Niektoré sú dôležité, iné menej dôležité. Ale poniektoré sú mimoriadne dôležité. A takisto aj my sami, mnohí z nás ako manželia- hoci nie vždy vedome - vysielame „živé správy - odkazy“ o manželstve. Týmto dávame na-

javo, čomu v manželstve veríme alebo vysielame odkazy. Vysielame odkazy tým, ako o ňom hovoríme, a rovnako tým, ako svoj manželský život žijeme.

Takýmto živým odkazom, rovnako i svedectvom vernosti, v našej farnosti sú pre nás aj dlho žijúci manželský pár Marcoňákových – pani Anna, 86 ročná pokojná teta, a pán Anton, stále veselý 94 ročný ujo. Spolu v manželstve prežili už krásnych 58 rokov. A bez prerušenia v tom pokračujú ďalej. Vychovali spolu štyri deti. Tentokrát prijali pozvanie redakčnej rady a podelili sa s nami o krásu svojho manželstva, za čo im v mene redakčnej rady veľmi pekne ďakujeme a vyprosujeme veľa Božích milostí.

Kedy ste mali sobáš a aká bola Vaša príprava naň?

Sobášili sme sa v utorok v Rabči. Oddával nás pán farár František Irha. Celá predmanželská príprava prebiehala pod vedením kňaza. Na sobáš sme čakali 7 rokov. Dôvodom boli pohreby z manželkinej strany, ktorá držala dlhodobý smútok. Najprv zomrel brat jej otcovi, potom zomrel otec a nakoniec jej zomrela aj mama.



Je zjavné, že ako snúbenci ste na manželstvo čakali dlho. Ako ste toto obdobie trávili?

Často sme chodili spolu na bicykli do kostola do Rabče, ale aj do prírody na Slanú vodu. Chodievali sme spoločne na púte, v ktorých sme pokračovali aj v manželstve s rodinou. Taktiež sme sa spolu modlili, čo sme si uchovali aj v manželstve, aj spolu s deťmi.

Pri pohľade na Vás, síce už ako staručkých manželov, ale plných mladého ducha, som si na Vašich prstoch všimla - obrúčky. Obrúčka je viditeľným symbolom manželstva. Čo by ste nám o nej prezradili?

Obrúčka je znakom manželskej vernosti a toho, že muž a žena sú spolu, že patria k sebe. Sprevádza ich na ceste životom, aj keď boli odlúčení od seba na dlhší alebo kratší čas. Dáva signál iným, že patria niekomu.

Dnes manželia vyberajú rôzne mená pre svoje deti, ako ste sa rozhodovali pri výbere mien pre svoje deti?

Mena sme vyberali podľa svätých. Majú svojich patrónov a sprievodcov životom.

Vaše manželstvo zaiste prešlo mnohými skúškami. Aký odkaz by ste poslali pre manželov v našej farnosti alebo pre snúbencov, ktorí sa ešte len rozhodujú vstúpiť do manželstva?

Obaja sa zhodli na tom, že – „ak sa zachová vernosť Bohu, dokáže človek zachovať i vernosť svojej manželke alebo manželovi po celý život, v ktorejkoľvek skúške, ktorá príde.“

Manželka Anna ďalej pokračuje a hovorí, že – „dôležitá je trpezlivosť. Tá je dôležitá nielen pri deťoch, ale aj pri mužovi. Je dôležité, aby sa matka nerozčuľovala, ale aby vytvárala pokojnú domácnosť, kde sa budú všetci cítiť dobre. Tiež, aby s láskou vykonávala svoje každodenné povinnosti a prijala úlohu matky a manželky v rodine.“

Manžel Anton doplňuje manželku a hovorí, že - „dôležité je nebyť závislým na alkohole a fajčení, lebo závislosť prináša veľký nepokoj do rodiny, a aj iné choroby akou je napríklad aj žiarlivosť. Je veľmi dôležité si navzájom odpúšťať. Prechovávať vzájomnú úctu a neponižovať sa. Taktiež byť verným manželom a nevyhľadávať inú spoločnosť. No a v manželstve nesmie chýbať humor, ktorý dokáže uľahčiť mnohé situácie.“

- Monika Glovaťáková



Deň s blahoslaveným Carlom Acutisom

Dajme Bohu to najlepšie

Človek tým, ako rastie, prirodzene potrebuje k životu viac. Zároveň sa od neho očakáva, aby bol zodpovednejší, pracovitejší, aby viac dával, ako bral. Jednoducho, aby svojím životom budoval dobré vzťahy, spoločnosť, a aby sám rástol po stránke duchovnej, ľudskej a intelektuálnej. K tomu, aby sme rástli, potrebujeme sa neraz povzbudiť niečím alebo niekým, aby sme načerpali novú silu a chuť do ďalších dní.

V evanjeliu podľa sv. Matúša nachádzame podobenstvo o talentoch. A práve z tohto podobenstva sa dozvedáme, že človek s tým, čo mu je zverené má narábať najlepšie, ako vie a má to zúročiť. Dostali sme mnohé dary a schopnosti, ktoré máme rozvíjať vlastným úsilím, prípadne za pomoci niekoho. ***A všetko, čo dávame Bohu, má byť najkrajšie a najlepšie.***

Práve preto sme sa rozhodli pozvať do našej farnosti otca špirituála Martina Majdu spolu s bratmi bo-



hoslovcami z Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule, aby našim miništrantom vykonali duchovnú obnovu, a tak sa aj spoločenstvo našich miništrantov posilnilo v službe pri oltári.

Keď sme spoločne s otcom špirituálom rozmýšľali nad témou, dospeli sme k záveru, že zaujímavou postavou by mohol byť mladý blahoslavený Carlo Acutis, priateľ mladých. Duchovnú obnovu sme naplánovali na 25. marca 2023. Práve v tento deň sme v liturgickom kalendári slávili slávnosť Zvestovania Pána.

Spoločnú duchovnú obnovu sme začali slávením svätej omše v sobotu ráno v našom farskom kostole, kde sa nám prihovoril pán diakon Lukáš Filický. V príhovore nám hovoril o veľkom tajomstve, vďaka ktorému sa Mária stala Matkou Božieho Syna.

Po raňajkách sme sa spolu s našimi miništrantami a bohoslovcami stretli v telocvični základnej školy, kde si miništranti medzi sebou, ale aj bohoslovcami zahráli futbalové zápasy. Počas spoločne stráveného času sa naše vzťahy ešte viac upevnili. Zápasy sa riadili heslom: „Nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa.“





Každá miništrantská skupina mala svojich hráčov, ktorí ju zastupovali pri zápasoch. Nakoniec si s bohoslovcami zahrali hlavný miništranti skupín a naši najmenší miništranti.

Po skončení futbalových zápasov sme si dali prestávku a o 15:00 hodine sme sa znova všetci spolu zišli v našej pastoračnej miestnosti na fare, aby sme začali ďalší blok duchovnej obnovy. Hneď v úvode programu sme sa pomodlili kórunku k Božiemu milosrdenstvu, pokračovala prednáška, ktorú viedol otec špirituál Martin, kde nás oboznámil a ešte viac nám priblížil život, osobu a príklad bl. Carla Acutisa. V závere nám predstavil krátke video o mladom blahoslavenom, ktoré bolo pre nás všetkých veľmi povzbudzujúce.

Po prednáške sme sa presunuli k spoločnému agapé, kde sme si pochutnali na dobrých koláčoch a iných dobrotách od našich šikovných veriach. Aj spoločné agapé bolo sprevádzané rozhovormi a hrami. Po krátkom agapé sme

sa odobrali do kostola, aby sme spoločne s Ježišom strávili chvíľu počas adorácie. Bolo veľmi pekne vidieť všetkých miništrantov, ktorí posilnení a s novým odhodlaním chcú byť k dispozícii pri Pánovom oltári.

Na inom mieste Sv. Písma čítame: **„Aké je dobré a milé, keď bratia žijú spoločne.“** (Ž 133, 1) Som presvedčený, že aj touto aktivitou sme spoločný čas v prítomnosti Pána prežili ako posilnenie vo viere, čas s kamarátmi ako povzbudenie v službe a obohatenie v priateľskom spoločenstve. Ďakujem všetkým chlapcom miništrantom za ich obetavú službu, ktorú kónajú zodpovedne a príkladne. Ich služba je potrebná z pohľadu človeka a určite neostane nepovšimnutá Božiemu oku. **Nech blahoslavený Carlo Acutis oroduje za našich miništrantov u Pána a naši miništranti nech sa snažia osvojiť si čnosti bl. Carla.**

- pán kaplán Peter



Aj toto môže byť jedna z ciest



Ale, kde ho môžeme počuť?

Jednou z ciest môže byť aj navštevovanie nedelnej rodinnej svätej omše, ktorá môže byť pre nás zdrojom cenných rád, povzbudení, spoločným odhaľovaním božích právd a zámerov s človekom, ktorý je súčasťou RODINY. Okrem spomínaných prínosov si tu môžeme z plného hrdla zaspievať známe omšové piesne súčasnej, ako aj predošlej generácie, pretože je známe, že kto spieva, dvakrát sa modlí.

V súčasnosti je rodina, základná bunka spoločnosti, pod paľbou nebezpečných útokov. Podsúvajú sa nám rôzne novotvary podobné rodine. Mnohé manželstvá sú v kríze pre chýbajúcu otvorenosť voči životu a takmer nulovú vieru. Vo veľkom sa podkopáva identita muža a ženy.

Byť rodičom v dnešnej dobe je veľmi náročné. Strach rodičov o svoje deti dosahuje historické maximum. Často si nevieme nájsť vo výchove strednú cestu. Deti vytrácajú úctu k rodičom, k starým rodičom, prežívajú rôzne vzťahové a emocionálne neistoty. Prechádzajú mnohými novodobými závislosťami a my čoraz viac potrebujeme počuť jasný hlas obhajujúci pravdu a určujúci správny smer!

V mene farských rodín **pozývame** najmä všetky deti, ktoré sú taktiež súčasťou Cirkvi, ďalej mamy, otcov, starých rodičov a v neposlednom rade všetkých speváckych nadšencov a muzikálne zameraných veriacich, ktorí nás môžu svojím talentom a účasťou podporiť v našom rodinnom zbore. Veríme, že ako veľká farská rodina si aj takýmto spôsobom môžeme spoločne vyprosiť mnohé milosti od Svätej rodiny a BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO, dúfajúc, že nás všetkých objíme svojou bezhraničnou LÁSKOU.

*Nech nám je aj toto stretávanie vzájomným obohatením, príjemne stráveným časom, posilou do ďalších dní, pretože **posledný boj bude o rodiny!***

Pozri sa na to inak

Takto sa volajú stretnutia mladých počas roka na fare, i mimo nej. Pôvodne sme začali filmovými večermi v soboty, ktoré boli popretkávané diskusiou. Okrem toho máme aj večery plné aktivít, kde sa spolu hráme kalčeto, ping-pong a rôzne iné spoločenské hry. Ak však počasie dovoľí, hrávame vonku aj volejbal, basketbal, či futbal. Toto všetko je samozrejme sprevádzané modlitbou. Minulý rok sa nám podarilo zapojiť aj na diecézny výstup mladých na Hincovo pleso.

Ako to „všetko“ vlastne vzniklo a začalo (?), nám opíše Miška:

„Začalo to kázňou bývalého pána kaplána Janka Grivalského na mládežníckej svätej omši. Pán kaplán rozprával o filme „Boh nie je mŕtvy“. Počas kázne mi prišla na um myšlienka, ako ponúknuť mladým možnosť tráviť čas plnohodnotne. Pohrávala som sa s myšlienkou, že možno cez filmové večery, by mladí mohli viacej spoznávať Boha. Po dlhšom čase premýšľania som oslovila pána farára. Vtedy sme





rozmyšľali aj o stretnutiach plných hier a aktivít, ktoré mladých budú posúvať aj po duchovnej stránke. Rozmyšľala som, ako by sa stretnutia mohli volať. Nazvala som ich - „Pozri sa na to inak“. Prečo práve takýto názov? Pretože práve názov má predstavovať isté volanie na film, hry alebo aktivity, na ktoré sa môžeme pozrieť aj z inej perspektívy. Skúsiť v tom hľadať Boha alebo možno skúsiť vnímať veci tak, ako ich vníma Boh. Aby sme nevideli človeka len ako súpera, ale skôr priateľa, ktorý chce tráviť čas so mnou, a tiež s Bohom. Keďže sme v tom čase prežívali náročnú pandemickú situáciu, nápad bol ťažko

realizovateľný. Akonáhle sa však situácia zlepšila, pán farár spolu s Alenkou Kosmeľovou, Monikou Luscoňovou a Aničkou Kutliakovou začali plánovať stretnutia. Prvé stretnutie, na ktoré boli mladí pozvaní, sa uskutočnilo už v apríli minulého roka.“

Chceme povzbudiť mladých, aby sa nebáli prísť na tieto stretká a vytvoriť si priateľstvá, ktoré zostanú možno aj na celý život. Takže počúvajte nedel'né oznamy o najbližšom stretku! Vidíme sa!

- Michaela Jagnešáková

- Magdaléna Jaššáková

Radostné posolstvo, ktoré patrí všetkým!



Veľká noc je najstarším a najvýznamnejším sviatkom kresťanského cirkevného roka, počas ktorého si kresťania pripomínajú umučenie, smrť a vzkriesenie Ježiša Krista.

Prípravným obdobím pred Veľkou nocou je **štyridsaťdňový pôst**, ktorý je formou pokánia nielen v kresťanstve, ale aj v iných náboženstvách. Pôst zahŕňa šesť pôstnych týždňov. Z toho posledná nedeľa pôstu je Palmová nedeľa, alebo Nedeľa utrpenia Pána, ktorou sa začína Veľký týždeň.

Práve Palmová nedeľa nám pripomína rozhodnutie židovskej rady o Ježišovej smrti a kresťania si ňou pripomínajú triumfálny vstup Ježiša do Jeruzalema. V tento deň sa požehnávajú palmové alebo olivové ratolesti. V našich krajoch je zvykom požehnávať bahniatka, tie sa potom spália na popolec, ktorý sa použije pri obrade sypania popolom na Popolcovú strelu.

V našej farnosti sme začali Veľký týždeň sláviť Palmovou nedeľou. Pri všetkých svätých omšiach sme požehnali bahniatka. Počas sv. omši sme si vypočuli Pašie, ktoré nám opisovali posledné chvíle Ježišovho života na zemi. Pašie sme v túto nedeľu čítali. V poobedných hodinách sa veriaci pomodlili pobožnosť krížovej cesty, počas ktorej ich sprevádzala Sedembolestná Matka. Už pred začatím Veľkého týždňa sme začali vysluhovať sviatosť zmierenia vo farnostiach dekanátu. V našej farnosti sme vysluhovanie sviatosti zmierenia mali v piatok pred Palmovou nedeľou.

Posledné tri dni Veľkého týždňa tiež nazývame Posvätné trojdnie: Zelený štvrtok, Veľký piatok a Svätá sobota. Všetky tieto dni majú bohatý liturgický obsah a symboliku. Počas týchto dní si svätá Cirkev pripomína udalosti nášho vykúpenia v ich historickom poradí: Kristove muky a smrť, Ježišovo uloženie do hrobu a Kristovo triumfálne víťazstvo.





Na zelený štvrtok predpoludním biskupi na pamiatku ustanovenia sviatosti kňazstva slúžia sv. omšu Missa Chrismatis so všetkými kňazmi svojich diecéz. Pri tejto sv. omši biskup požehná tri druhy oleja: **olej chorých, olej katechumenov a olej krizmy.** Podobne aj my kňazi našej diecézy sme sa stretli v katedrále na Spišskej Kapitule s otcom biskupom Jánom okolo jedného stola, aby sme vytvorili spoločenstvo modlitby, počas ktorého sme si my kňazi obnovili kňazské sľuby.

Otec biskup nás v homílii povzbudil k tomu, že tak, ako je dôležité aktualizovať svoj počítač alebo smartfón, tak je to potrebné robiť v duchovnom živote. Aktualizovať sa má kňaz neustále cez modlitbu, Božie slovo a prijímanie sviatosti. Veriacich laikov otec biskup zase povzbudil, aby sa za nás vysvätených služobníkov cirkvi neprestávali modliť.

Večerná sv. omša Zeleného štvrtka je pamiatka na ustanovenie Oltárnej sviatosti. Táto sv. omša je známa obradom umývania nôh.

Tento obrad pochádza od svätého Gregora Veľkého, ktorý denne hostil 12 žobrákov. Počas sv. omše sa zaviažu zvony na znak spoluúčasti s Kristovým utrpením. Ich zvuk sa ozve až počas slávnostného Glória počas Veľkonočnej vigílie.

To, že je Ježiš osamotený v Getsemanskej záhrade, liturgia naznačí a zvýrazní prázdny bohostánkom, zhasnutým večným svetlom, ale aj obnažením oltára a odnesením všetkých predmetov z oltára.

Podobne aj veriaci našej farnosti sa zišli vo večerných hodinách na liturgii Zeleného štvrtka, kde sme si slávením Eucharistie pripomenuli, že ona je darom pre človeka. Duchovný otec Eugen nás povzbudil počas príhovoru k tomu, aby nás Eucharistia ešte viac pohýnala k službe. A služba sa má prejaviť na rôznych úrovniach spoločenského života, ale i na rôznych miestach, kde sa človek pohybuje. Po homílii hlavný celebrant umyl nohy dvanástim vybraným mužom z farnosti. Už počas tejto liturgie bola účasť veriacich veľká.

Veľký piatok je dňom umučenia a smrti Pána Ježiša. Ide o deň pôstu a deň, kedy sa jediný raz v roku neslúži eucharistická obeta. Obrady Veľkého piatku pozostávajú z troch častí: liturgie slova, poklony sv. krížu a sv. prijímania. V tento deň sa čítajú alebo spievajú pašie.



V našej farnosti sme sa v dopoludňajších hodinách pomodlili poobožnosť krížovej cesty. Jednotlivé zastavenia krížovej cesty sa modlili zástupcovia rôznych spoločenstiev našej farnosti. Počas prednášania zastavenia jednotlivé spoločenstvá niesli kríž. Texty krížovej cesty sa dotýkali srdc každého z nás, pretože veľmi dobre zapasovali na túto dobu i pre človeka, ktorý v tejto dobe žije.

V hodinu, kedy Kristus zomrel, sme začali sláviť obrady Veľkého piatku. Pašie veľmi pekne spievali mladí muži. V príhovore nás povzbudil pán farár k tomu, aby sme si viac uvedomili, **že Ježiš svojou smrťou robí veci nové.** On nám svojou smrťou otvára nebo, dáva novú šancu a zmysel životu tu na zemi.

Po homílii nasledovali spievané modlitby veriacich, odhalenie sv. kríža a poklona sv. krížu. Počas poklony sv. krížu sme mali znova možnosť získať úplne odpustky. Po sv. prijímaní sme preniesli

Eucharistiu do pripraveného Božieho hrobu. Veriaci mali možnosť adorovať počas celej noci až do soboty rána. Na adoráciu k Božiemu hrobu prichádzali veriaci v hojnom počte. Svojou hojnou účasťou pri poklone vyjadrili živú vieru, ktorú nosia vo svojich srdciach.

Ráno na Bielu sobotu sme sa pomodlili Liturgiú hodín- invitatórium, posvätné čítanie a ranné chvály spolu s veriacimi. O 7:30 sme odložili Oltárnu sviatosť na krátku chvíľu do bohostánku. Po približne dvoch hodinách mali veriaci znova možnosť prísť si uctiť kríž a pokloniť sa Spasiteľovi v Eucharistii až do začiatku Veľkonočnej vigílie.

Obrady Bielej soboty sa konajú až po západe slnka. **Podľa tradície je to noc bdenia, zasvätená Pánovi.** Cirkev slávi vigíliu ako radostnú slávnosť vzkriesenia, znovu sa rozozvučia zvony, ktoré od štvrtku mlčali. V našej farnosti sme začali sláviť vigíliu vo večerných hodinách o 19:30 obradom svetla, kde pán farár požehnal oheň a od požehnaného ohňa zapálil veľkonočnú sviecu, ktorú sme niesli na čele procesie do chrámu. Počas toho kňaz spieval tri krát výzvu: „Svetlo Kristovo“ na ktorú veriaci ľud odpovedal: „Bohu vďaka“. Vigília pokračovala spevom veľkonočného chválospevu, čítaniami zo Starého a Nového zákona.



Po slávnostnom aleluja nasledovalo evanjelium, po ktorom nás pán kaplán v príhovore **pozvubil k tomu, aby sme mali vedomie, že Kristus žije**. A túto správu o Ježišom víťazstve si nenechávali iba pre seba, ale niesli všade okolo nás. Pripomenul nám, že správa o Ježišom vzkriesení je neustále aktuálna a nikdy neprestane takou byť.

Po homílii nasledoval obrad požehnanie krstnej vody, ktorú pán farár požehnal v našom krstnom prameni. Po požehnaní vody sme si všetci obnovili krstné sľuby. **Pri obnovení krstných sľubov sme mali možnosť získať úplne odpustky**. Sv. omša pokračovala až po modlitbu po prijímaní zvyčajným spôsobom. Po sv. prijímaní nasledoval obrad vzkriesenia, kde celebrant slávnostne zaspieval správu, že Kristus žije. Asistencia sa spolu s niektorými veriacimi vydala na slávnostnú procesiu okolo kostola, kde pán farár požehnal Eucharistiou na štyri svetové strany. Po procesii nasledovalo slávnostné Te Deum-

Teba Bože chválime a požehnanie Najsvätejšou Sviatosťou v kostole.

Počas **Veľkonočnej nedele** sme si pripomínali slávne zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. **Zmŕtvychvstanie je najväčší zázrak Ježiša a základná pravda kresťanskej viery**. Táto pravda sa niesla i v srdciach našich veriacich.

Vedomie, že Ježiš vstal z mŕtvych z lásky ku mne, naplňala srdcia všetkých. Pri svätých omšiach počas Veľkonočnej nedele sme počúvali evanjeliový príbeh o vzkriesení. Počas všetkých svätých omší bola účasť veriacich veľká. Spevy počas jednej svätej omše sprevádzal náš spevokol mladých.

Veríme, že zvesť o Ježišom víťazstve nezapadne do zabudnutia, ale bude srdcia nás všetkých naplňovať láskou, pokojom a nádejou. **Boh je živý, to je fakt, reálna skutočnosť**, to je prejav Božej lásky voči človeku. **Žíme vieru, ktorá je veľkonočná, je to viera v živého Boha, preto i naša viera nech je neustále živá**.

- pán kaplán Peter

Veľká láska dokáže malé veci premieňať na veľké. Iba láska dáva našim skutkom hodnotu.

sv. Faustína Kowalská

Žena s pohľadom upretým na kríž, hľadajúc Boha v trpiacich a núdznych

„Vložme všetku svoju dôveru do Božieho milosrdenstva.“

„Skúmajte bez prestania svojho Božieho majstra, rozjímajte o jeho živote dňom i nocou, aby ste svoj život pripodobnili jeho životu.“

„Kto hlása Evanjelium slovom, robí veľa, ale kto hlása Evanjelium skutkami, robí viac.“

„Kto pozná hodnotu Božej milosti, ten je na Božiu milosť viac citlivý.“

-blahoslavená Alfonza Mária Epingerová

Pán kaplán sa stretol s našimi rehoľnými sestrami Božského Vykupiteľa už v Levoči. Vtedy spoznal ducha našej blahoslavenej Alfonzy Márie Epingerovej. Naše sestry si tiež všimli úprimnú úctu tunajších veriacich k relikviám svätých, a tak sa rozhodli túto škálu milosti rozšíriť aj o relikviu blahoslavenej Alfonzy Márie Epingerovej, ktorá bola v blízkej minulosti, iba pred piatimi rokmi, blahorečená.

Blahoslavená Alfonza Mária Epingerová mala veľkú úctu k Eucharistii a ku kňazom, lebo kňaz je ten, ktorý nám túto sviatosť sprostredkúva. Často rozjíjala o utrpení Pána Ježiša, lebo sama počas dlhej choroby toto utrpenie zakúšala. Keď bola pripútaná na lôžko, chodilo za ňou veľa ľudí, ktorí ju prosili o modlitbu a usmernenia.

Mnohým hovorila o budúcnosti, ktorá sa aj v krátkom čase naplnila. V extázach, ktoré mala, jej Pán Ježiš hovoril o založení kongregácie. Chcela pomáhať chorým a opusteným, ktorí nemali peniaze na zaplatenie ošetrovania v nemocniciach. Túžila otvárať školy pre chudobné deti a poskytovať im stravu. Veľmi jej záležalo na každom človeku. Išlo jej najmä o nesmrteľnú dušu. Preto sa vždy modlila za obrátenie hriešnikov, a najmä za záchranu ich nesmrteľných duší.

Žena, s pohľadom upretým na kríž hľadajúc Boha v trpiacich a núdznych, sa stáva svedkom Božej lásky a ukazovateľom cesty k Bohu. Jej hľadanie neskončilo. Pokračuje v tých, ktorých si Boh povolal pre začatie diela, a rovnako chce pokračovať v tých, ktorých si povolá aj v budúcnosti.

- rehoľná sestra Gabriela Herudová
(vo farnosti známa ako Aška)



Patrónka dobrovoľníkov, chudobných a odstrčených na okraj spoločnosti

Mnohí z nás si ešte pamätajú veľkú postavu 20. storočia, ktorá celý svoj život obetovala službe človeku, ktorý bol na okraji spoločnosti. Touto osobou je Matka Tereza, ktorá bola svätorečená pápežom Františkom v roku 2016. Práve sv. otec František túto sväticu dal za vzor a patrónku všetkým dobrovoľníkom.

Medzi relikviami v našej farnosti však jej ostatky chýbali. Preto sme sa rozhodli požiadať sestry misionárky lásky v Ríme, aby našej farnosti relikvie darovali. A tak sa aj stalo. Relikvie naozaj došli. Samozrejme, s nimi došla aj nesmierna radosť, pretože je pre nás veľká milosť, keď ich môžeme mať aj my, a prostredníctvom nich sväticu chudobných a odstrčených na okraj spoločnosti.

Relikvie sme privítali 21. apríla 2023 pri sv. omši. Počas celého liturgického slávenia stála Matka Tereza pred naším duchovným zrakom, ako vzor a príklad nasledovania. Zvlášť dnes je nám povzbudením v tom, aby sme aj my chránili život človeka, lebo je posvätný podobne ako Ona, ktorá zastávala nenarodený život, ako aj život, ktorý bol často opustený a nepovšimnutý.

Je nám príkladom služby, služby ktorá je slobodná od politického zaradenia, náboženstva, jazyka a kultúry. A v neposlednom rade je nám príkladom modlitby, pretože ani pri toľkých povinnostiach nezabudla na Boha, ale práve naopak, čas na rozhovor s Ním bol pre ňu základom a štartovacou čiarou pre službu.

Táto sympatická svätica robila malé skutky, ktoré boli naplnené veľkou láskou. A to je možno i povzbudenie pre nás všetkých, aby sme si boli ešte viac bližšie. Bližšie cez milé slovo, pekný úsmev a ruky, ktoré chcú slúžiť. Patrónka dobrovoľníkov- sv. Matka Tereza nech nás čo najviac povzbudí k službe medzi sebou navzájom a pomáha nám k svätosti života.

- pán kaplán Peter



Duchovné slovko – vydávať svedectvo

Sv. Otec nám ponúka od začiatku tohto roku (11.1.2023) cyklus katechéz na tému **o evanjelizačnom nadšení**. Prečo pápež o tejto téme hovorí? Výber témy vyjadruje potrebu, aby celé spoločenstvo veriacich nanovo prežívalo radosť z viery v Ježiša Krista a z jej odovzdávania. Vo svojich katechézach Sv. Otec predstavuje nasledujúce pohľady na evanjelizáciu: Pán Ježiš ako vzor ohlasovania, počiatky apoštolátu, Duch Svätý v evanjelizácii, evanjelizácia ako dôležitá služba celého cirkevného spoločenstva.

Vo svojej ôsmej katechéze sa venuje téme – svedectva, v ktorej približuje evanjelizáciu cez okružný list pápeža Pavla VI. – Evangelium nuntiandi (Odovzdávanie evanjelia, 8.12.1975). Chcem vám priblížiť myšlienky z jeho inšpirujúcej katechézy.

Pápež v nej vysvetľuje, v čom spočíva evanjelizácia. Evanjelizácia je viac ako odovzdávanie učenia a morálky. **Evanjelizácia je o svedectve osobného stretnutia s Ježišom Kristom**. Je to sprostredkovanie Boha, ktorý sa vo mne stáva životom.

Sv. Otec približuje podstatu svedectva. Svedectvo zahŕňa aj vieru, ktorá je vyznaná, je to presved-

čené a zjavné príľnutie k Bohu Otcovi. **Svedectvo vychádza z viery, ktorá premieňa nás, ktorá premieňa naše vzťahy, kritériá a hodnoty, ktoré podmieňujú naše rozhodnutia**. Svedectvo preto nemožno oddeliť od súladu medzi tým, čomu človek verí, a tým, čo hlása a čo človek žije. Človek je dôveryhodný, ak je v súlade to, čomu verí s tým, čo žije. Je to harmónia spôsobu viery a štýlu života.

Pápež odkrýva opak svedectva, ktorým je pokrytectvo. Koľkokrát sme už počuli: „Aha, ten, čo chodí každú nedeľu na omšu, a potom žije tak a onak.“

Potom nám Sv. Otec kladie tri základné otázky: „Existuje harmónia medzi tým, čomu veríš a tým, čo ohlasuješ? Žiješ to, čomu veríš? Hlásaš to, čo žiješ?“ Nemôžeme sa uspokojiť s jednoduchými, vopred pripravenými odpoveďami.

Pápež ďalej približuje ďalšie prepojenie svedectva. Svedectvo kresťanského života zahŕňa cestu svätosti, ktorej základom je

Ten kto verí, nepotrebuje vysvetlenie. A ten kto neverí, tomu nepomôže žiadne vysvetlenie.

sv. Tomáš Akvinský



krst. Svätosť nie je vyhradená pre niekoľkých. Svätosť je darom od Boha a vyžaduje si, aby sme ju prijali a aby prinášala ovocie pre nás a pre druhých. Pápež Pavol VI. nás učí, že **evanjelizačná horlivosť pramení zo svätosti**, pramení zo srdca, ktoré je plné Boha. Evanjelizácia, živená modlitbou a najmä láskou k Eucharistii, zasa spôsobuje, že tí, ktorí ju vykonávajú, rastú vo svätosti. Zároveň bez svätosti reč hlásateľa evanjelia neprenikne k srdcu súčasného človeka, dokonca hrozí nebezpečenstvo, že bude evanjelizácia prázdna a neplodná.

Sv. Otec veľmi pekne podotýka, že adresátmi evanjelizácie nie sú len druhí, tí, ktorí sa hlásia k iným vierovyznaniam alebo sa nehlásia k žiadnemu, ale aj my sami, veriaci v Krista. Aj my sa musíme každý deň obrátiť, prijať Božie slovo a zmeniť svoj život. A takto sa uskutočňuje **evanjelizácia srdca**. Spo-

ločenstvo veriacich musí neustále počúvať zvestovanie evanjelia, potrebuje vziať Evanjelium, modliť sa a vnímať silu Ducha, ktorý premieňa srdce. Cirkev je povolaná kráčať náročnou cestou neustáleho obrátenia, musí byť úplne obrátená k Bohu. Hoci Cirkev vedie so súčasným svetom dialóg, taktiež sa každý deň stretáva s Pánom a vedie dialóg s Pánom.

Pápež v závere svojej katechézy vyzdvihuje miesto Ducha Svätého pri evanjelizácii. Bez Ducha Svätého by sme mohli Cirkvi robiť iba reklamu, nie však evanjelizovať. **Duch Svätý, ktorý je prítomný v nás, vedie nás k evanjelizácii**, a to je skutočná sloboda Božieho dieťaťa.

Prajem vám, aby ste svoje srdce otvorili pre Pána Ježiša, aby ste túžili viac ho spoznať - jeho dobrotu, milosrdenstvo a vernosť, aby ste vstúpili do osobnej skúsenosti s Ním, o ktorú sa radi podelite vo svojich rodinách, vo farnosti a s ostatnými ľuďmi.

- otec Róbert Slotka

Nepremeškajme terajšiu príležitosť vykonať dobro. Občas zanechávame jedno dobro a vydávame sa za iným. To prvé opustíme a druhé nenájdeme.

sv. František Saleský

Slávnosť prvého sv. prijmania v našej farnosti

14. mája, opäť na Deň matiek, prijalo 53 detí prvýkrát Ježiša do svojho srdca. Celá slávnosť sa niesla v duchu radosti a povzbudenia, aj pre nás samotných.

Deti sa na tento deň poctivo pripravovali celý rok na náboženstve. Pravidelne chodievali na detské sväté omše. Posledný mesiac sa nácviky zintenzívnili a každú nedeľu si cvičili piesne, ktoré napomohli hlbšie prežiť ich Veľký deň.

Ovocie týchto dlhodobých príprav sme mohli vidieť na Slávnosti prvého svätého prijmania, kde deti v sprievode milovaných rodičov, kňazov, ako aj už tradičnej piesne "Prijmi Matka v náruč dievky", vošli do kostola.

Liturgické čítania a spevy, aj vďaka talentovaným deťom, boli nádherné. V kázni sme sa preniesli späť do detských svätých omší, kde pán kaplán, tak ako každý utorok, povedal poučnú rozprávku, tentokrát o chlebe, z ktorého nikdy neubúdalo. Chcel deti i nás povzbudiť k nepretržitému prijímaniu Eucharistie, nakoľko v sebe skrýva obrovskú duchovnú silu... a je istou diaľnicou do neba.

Deti úprimne a s veľkou radosťou spievali piesne, a aktívne sa zapájali do priebehu celej sv. omše.

Je veľmi potrebné viesť ich naďalej k živej viere a dávať im dobrý príklad svojím vlastným konaním...

- Silvia Vargončíková





CORDIAS DOMINI IN AETERNUM CANTABIMUS

KARDYNAŁ
STANISŁAW
DOWBIŚ

OJEC ŚWIĘTY
JAN
PAWEŁ II

KARDYNAŁ
FRANCISZEK
JACHARSKI

ARCHIDIECEZJA
KRAKOWSKA



Lesnica